Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK

devrim

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Hepimiz Hrant Dink'iz!
Hepimiz Ermeniyiz!

14

ŞUBAT 2007 · FİYATI: 2 YTL.

İÇİNDEKİLER

V.i.S.d.P. & Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Tel. & Fax: 0033 / 388 607404

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: mail@bolsevikparti.org
www.bolsevikparti.org

Fiyatı: 2 YTL · 2 EURO

Hepimiz Hrant Dink'iz! Hepimiz Ermeniyiz!

19 Ocak 2007'de çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve ezilen halkların yüreğini derinden sarsan acı bir haber yayıldı. Hrant Dink katledildi!

Yer Şişli İstanbul, Agos gazetesinin önü. Bir canın ölü bedeni yerlerde yatıyor. Yere uzanmış bedeninin yanından kanlar akıyor. Ayağında tabanı yırtık bir ayakkabı. Televizyon kanalları canlı yayınla uzun süre katledilen Hrant Dink'in kanlar içinde yerde yatan bedenini gösteriyordu.

Haber anında Kuzey Kürdistan–Türkiye ve dünyaya duyuruldu.

Neden Hrant Dink katledildi?

Hrant Dink son yıllarda, özellikle Agos gazetesinin1996 yılında yayın hayatına başlaması ile dikkatleri üzerine çekmeye başladı. Agos gazetesinin kuruluşunda baş rolü oynayan Hrant Dink, gerek Agos gezetesinde çıkan yazılar, gerekse de son yıllarda hem Türkiye'de hem de uluslararası alanda Ermeni sorunu ve Ermeni soykırımı konusunda savunduğu görüşler nedeni ile kamuoyunun gündeminde yoğun biçimde yer almaya başladı. Ermeni sorunu üzerine yürütülen tartışmalarda Hrant Dink vardı. Burjuvazinin görsel ve yazınsal basınlarında Hrant Dink'in görüşlerine yer veriliyordu, televizyon kanallarında yürütülen tartışmalara katılıyordu.

TC devletinin kuruluşundan beri üzerinde konuşulması dahi yasak olan Ermeni soykırımı üzerine son birkaç yıl içinde açık tartışmalar yetersiz de olsa yürütülmeye başlandı, konferanslar yapılmaya çalışıldı.

Ermeni sorunu TC açısından bir tabu idi, üzerine tartışmayı bir yana bırakalım, Ermeni soykırımı diye bir şeyin varlığını söyleme, savunma suçtu. Bu nedenle Ermeni sorunu üzerine devletin resmi çizgisi dışında bir görüşün savunulması suçtu. Devletin savcıları hemen devreye girip gerekenleri yapıyorlardı. Ermeni soykırımı konusunda devletin resmi siyasetini savunanlar Hrant Dink'e saldırıya geçiyorlardı.

Hrant Dink Ermeni sorununda devletin resmi çizgisine karşı bayrak açtı. O yasal olarak söyleyebileceklerini her alanda söylemeye çalıştı. Bu düşüncelerini Türkiye dışına da taşıdı.

Devlet açısından Ermeni sorunu, Ermeni soykırımı üzerine konuşanın, yazanın bir Ermeni olması ise daha da katlanılmaz, tahammül edilemez bir durum arzetmekteydi. Burjuvazinin batılılaşma, liberalleşme den yana olan bir kesimi, Ermeni sorunu üzerine tartışılabileceği yönünde adımlar atmaya başladı. Sorun üzerine tartışılabileceği, tartışılması gerektiği görüşlerini savunan kesim genişlemeye, sesini duyurmaya başladı. Bir dizi insan, yazar, gazeteci, akademis-yen Ermeni sorunu üzerine konuşulması gerektiğini, bunun demokratikleşmenin, batılılaşmanın bir gereği olduğunu savunmaya başladı.

Bu gibi gelişmeler beraberinde TC'de ilk

defa Ermeni sorunu üzerine bir konferansın düzenlenmesi gündeme getirdi ve Emeni sorunu konusunda herkes kendi bakış açısı ile tartışmalara katıldı.

Katil faşist TC devletidir!

Kuruluşundan günümüze kadar Ermeni düşmanlığının savunuculuğunu yapan, kitlelere bu düşünceleri empoze eden Türk devletinin bu siyaseti sonucu geniş kitleler içinde yaygın bir biçimde Ermeni düşmanlığı sözkonusudur. Devlet kaldırdığı her taşın altında Ermeni'yi aradı, nerdeyse her önemli olayın arkasında Ermeni parmağı olduğunu söyledi. Toplum, Ermenilere karşı düşmanlık temelinde eğitilmişti. TC devletinin devamı olduğunu savunduğu Osmanlı devletinin son dönemindeki 1915 Ermeni soykırımı diye bir şeyin olmadığını, tersine Ermeniler tarafından Türklerin katliama uğradığı vb. görüşlerini devletin resmi görüşleri olarak kitlelere empoze ettiler.

Halk içinde Ermenilere karşı girişilen soykırımdan bahseden yoktu, olanlar ise çok azınlıkta ve görüşlerini söylemekten korkuyordu, sindirilmişlerdi.Halk içinde Ermeni kelimesi küfür olarak algılanıyordu. Bırakalım büyükler arasında, küçük çocuklara karşı, çocuklar arasında Ermeni sözcüğü küfür olarak kullanıyordu, kullanılmaktadır. Kavgalı olduğu komşusu, yaramazlık yapan küçücük çocuklar 'Ermeni, Ermeni dölü, Ermeni piçi, Ermeni dönmesi vs. vs. oluyordu. Bu ve bu gibi ırkçı ve Ermeni düşmanı söylemler sadece Türkler arasında değil, kendileri de Türkler tarafından ezilen Kürtler, Araplar, Lazlar, Gürcüler vs. gibi çeşitli milliyetlerden insanlar arsında da yoğun olarak kullanılmaktadır.

Tarihi boyunca Ermeni düşmanlığını resmi devlet siyaseti yapan, Ermeni düşmanlığını sürekli gündemde tutan, kitleleri bu zehirli düşünceler temelinde eğiten, Ermeni konusunda devletin resmi siyasetine karşı farklı bir tavır gösterenleri acımasızca susturan TC devleti Hıran Dink'in katledilmesinin esas sorumlusudur. Hrant Dink'e kurşun sıkan/sıkanlar devletin Ermeni düşmanlığı siyaseti temelinde eğitilmiş, devletten destek görmüş, bu konuda da devletine güvenerek Hrant Dink katledilmiştir.

Devletin, burjuvazinin, siyasi temsilcilerinin, burjuva basının Hrant Dink'in katledilmesini 'lanetlemeleri' sahtedir, sahtekârlıktır!

Hrant Dink'in katledilmesi üzerine nerdeyse tavır takınmayan kalmadı. Tavır takınanların önemli bölümü 'sahte gözyaşları' dökerek olayı kınadılar. Öyle bir tablo ortaya çıktı, ki herkes Ermeni dostu, Ermenilere karşı hiçbir önyargının olmadığı, Ermenilerin toplumun eşit bireyleri oldukları vs. ve Hrant Dink'e yapılan saldırıyı kınadıklarını, hepsinin de tepki olarak 'Hepimiz Ermeniyiz, hepimiz Hrant Dink'iz' sloganını, bazı farklı sesler çıksa da, savundukları yönlü açıklamalarda bulundular.

Hrant Dink'in katledilmesini örnek olarak vereceğimiz bazı gazeteler şu başlıklarla duyurdu:

Sabah; Karanlık eller Hrant Dink'i öldürdü. En büyük ihanet

Hürriyet: Katil vatan haini

Vatan; Türkiye'ye daha büyük kötülük yapılamazdı

Zaman; Bu kurşun Türkiye'ye sıkıldı

Yeni Şafak; Hrant'ımıza kıydılar
Tercüman; Bu kurşunlar Türkiye'ye
Milliyet; Hrant Dink Türkiye'dir
Cumhuriyet; Türkiye'ye kurşun...

Burjuva basından örnek olarak alınan bu tavırlardan açıkça görülen şey şudur; kurşun Türkiye'ye sıkılmıştır! Başbakan, bir çok resmi devlet görevlisi, muhalefetteki burjuva partileri de esas olarak basının takındığı tavrı takındılar. Hayır, bin kere hayır, burjuva düzenin ve Türk devletinin has savunucuları! Kurşun Türkiye'ye sıkılmamıştır. Kurşun Ermeni olduğu için ve Ermeni sorununu yoğun biçimde gündeme getirdiği için, devletin Ermeni soykırımındaki siyasetine bayrak açtığı için Hrant Dink'e sıkılmıştır. Hrant Dink şahsında Ermeniler sıkılmıştır kurşun. Hrant Dink'i sahiplenen çeşitli milliyetlerden Türkiye/Kuzey Kürdistan işçi sınıfına, emekçilerine, ezilen halklarına sıkılmıştır kurşun. Biz Türkiyeli Bolşevikler sorunu böyle görüyoruz, değerlendiriyoruz.

Kurşunun Hrant Dink'e sıkılmasının esas sorumluları sizlersiniz, sizin savunduğunuz burjuva sınıfınızdır, devletinizdir.

İkiyüzlü, yalancı ve sahtekârsınız!

Irkçı, milliyetçi Türk devletinin, burjuvazinin basını değil misiniz? Türk devletinin mirasçısı olduğu Osmanlı imparatorluğunun Ermenilere karşı uyguladığı geçen yüzyılın ilk soykırımını savunan siz de değil misiniz? Faşist TC devletine karşı devrim mücadelesi verenlerin arkasında Ermeni parmağı arayanlar siz de değimlisiniz? Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinde Ermeni desteği, Ermeni gerillası, Ermeni dölü arayan siz değil misiniz?

Sizin de bütün derdiniz, olayın gerçek yüzünün açığa çıkmasını önlemeye çalışmak, Hrant Dink'in katledilmesinin esas sorumlusunun devlet ve devletin kuruluşundan bu yana savunduğu siyaset olduğunu gizlemek, Ermeni soykırımı diye bir şeyin olmadığını, Ermenilere karşı bir ayrımcılığın olmadığını anlatmaya çalışmak vs.dir. Sizin derdiniz ülkede ve dünya'da devleti temize çıkarmaya çalışmaktır.

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar Hrant Dink'in hesabını soracaktır!

Türk devleti tarihi, ezilen milliyetlere karşı yoğun biçimde imha, yok etme, inkar politikaları ile doludur. 1915 te Ermeni soykırımının sorumlusu, soykırımı kabul etmeyenlerdir, devlettir.

İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halkların önemli görevlerinden biri Ermeni soykırımını lanetlemesi olmalı, Ermenilere karşı var olan düşmanlığın ortadan kaldırılması için mücadele etmek olmalıdır. Hrant Dink'in katledilmesine karşı tavır almak, Ermeni soykırımını tanımak, Ermenilere karşı önyargı ve düşmanlıklara karşı, ırkçı, milliyetçi egemen Türk şovenizmine karşı mücadele etmek demektir.

Her türlü ırkçı, milliyetçi anlayışa karşı, proleter enternasyonalizmi siyaseti temelinde örgütlenmeli, mücadele etmelidir.

Bu anlayış temelinde, ırkçı, milliyetçi bayrakların değil, bütün milliyetlerden ezilenlerin proleter enternasyonalist bayrağının dalgalandığı bir ülke ve dünya için mücadele edelim!

Ermeni soykırımının, Ermeni düşmanlığının, Hrant Dink'in gerçek hesabı mutlaka devrimle sorulacaktır!

Hepimiz Ermeniyiz, hepimiz Hrant Dink'iz!

Şubat 2007

Fabrikaları sağlam mevzilere dönüştürelim!

İşyerlerinde yapılan örgütlenme çalışmalarının sonucunda genel olarak sendikalizm anlayışı yaygınlık kazanır.

Sosyalistlerin az sayıdaki başarılı örgütlenmelerinin sonucunda da aynı durumlar yaşanmaktadır. Sosyalistler işyerlerini örgütleyerek sendikalı duruma getirirken sonuçta işyerlerinin sosyalistler için bir burç haline getirilmesi hedefini kaybederler.

Genel olarak işyerinde sendikanın olması, sendika temsilcilerinin seçilmesinde kendilerine yakın olan insanların seçilmesini büyük bir başarı olarak kabullenmektedirler. Ama gerçekten sosyalistler bu "başarı"larla yetinemezler, yetinmemelidirler. Bir işyerine sendikanın girmesi iyi bir şeydir. Ama yeterli değildir.

Bir işyerinde ilk örgütlenme çalışmasından itibaren, o işyerinde patronun devletin güvenlik güçlerini de yanına alarak işçilerin meşru mücadelesine saldırma ihtimaline karşı hazırlıklı olmak zorundadırlar.

Bu en uç noktada işyerindeki işçilerin haklarının savunulması ve korunması için her türlü iç örgütlülüğü sağlamak ve saldırılara karşı durmak anlamına gelir.

Genel olarak bu gibi işyerlerinde işçilerin "meşru müdafaa hakkı"ndan bahsedilir. Ama bu meşru müdafaa, o işyerinde sağlam bir örgütlülük, işçilerin sağlam bir birliğinin varlığı anlamına gelir. Bu durum genelde sağlanamamaktadır.

Bu birliğin sağlanması temelinde, gerek işyerinde işçilere karşı yapılan saldırılar ve gerekse patron-güvenlik güçleri işbirliği temelinde mücadelesini sürdüren işçilere karşı gelen saldırılar püskürtülebilinir. Bu güne

kadar yapılan örgütlenme çalışmalarında bu konuda büyük zorluklar yaşanmıştır.

İşten atmalarda nasıl davranılmaktadır?

İlk örgütlenmelerde, örgütlenmenin duyulması ile birlikte genelde patron saldırıları başlamaktadır. Bunun sonucu işyerinde çalışmaya önderlik eden doğal öncüler işten atılırlar.

Bunun sonucunda sendikalar çoğu kez işçilerin yasal haklarının peşinde koşarlar. Ya kendi avukatları üzerinden ya da anlaşmalı avukatlar üzerinden işe iade davaları açarlar. Bu davaların peşi artık avukatlarca izlenir. Genel olarak da ihbar ve kıdem tazminatlarının yanısıra işe iadeden dolayı toplamda 8 ile 16 ay arasında değişen tazminatı alırlar. Böylece işçilere sahip çıkılmış olur.

Ama madalyanın yalnızca bir tarafı ve yapılması gereken yanıdır. Bunu da yapmayan sarı sendikalar vardır.

Esasta yapılması gereken, örgütlenmenin başından itibaren işyerinin bölüm bölüm gizlilik temelinde örgütlenmesidir.

Bu örgütlenme sürecinde işçiler işten atıldığında bu işçilerle işyeri önünde direniş başlatılmalıdır. Bu direniş fabrikanın içinde ve fabrika kapısının dışında yürütülmelidir.

Dışarıda kapı önünde sıcak ve soğuk havalarda disiplinli bir şekilde mücadele yürütülürken, içeride de üretimden gelen güç, yasal zemin de gözönünde bulundurularak, kullanılmalıdır.

Bazı hallerde bilinçli bir şekilde tüm riskler yüklenilerek toptan üretimi durdurma ve direnişe geçerek atılan işçilerin işe geri alınması sağlanmalıdır. Az sayıda da olsa bunun olumlu örnekleri vardır.

Ama işçilerin büyük çoğunluğu, bu toplu direnişe hazır olmadığı durumlarda fazla mesaiye kalmama, kalitesiz ürün üretme, iş yavaşlatma, işe giriş çıkışlarda sloganlar atarak işe gelme ya da işten çıkarken kapı önünde direnişte olan işçilerle birlikte slogan atma, alkışlı protesto gibi eylemleri sürdürmeleri, atılan işçilerin işe geri alınmasına, ya da daha fazla işçinin işten atılmasına engel olabilmektedir. Bu tür eylemler patronları rahatsız etmektedir. Bazı durumlarda bu sebeple geri adım atmalarına neden olmaktadır.

Ama bilinen bu mücadele biçimlerinin uygulanması da kimi zaman kazanmak için yeterli olmamaktadır.

Patronların kimi zaman işçilerin yasal haklarını kullanmasına tahammül etmemesi sonucu, dışarıdan silahlı adamlara varıncaya kadar işyerine paralı uşaklar sokarak örgütlenmeyi kırmaya çalışmaktadırlar. Patronları bu davranışları artık çok sıradan bir dışa vurum olmamaktadır.

Başka bölgelerden getirdikleri eli silahlı çeteleri işyerlerine sokmaları, ya da dışarıdan yeni işçilerin işyerine sokularak varolan örgütlenmenin dağıtılmaya çalışılması olağan haller şeklini almıştır.

Böylesi durumlarda işyerindeki örgütlülüğün korunması çok zor olmaktadır. Öyle ya silahlı çetelerin karşısında başarılı mücadele verebilmek için, bugüne kadar verilen mücadele biçimlerinden çok daha etkili yeni mücadele biçimlerinin yaratılması gereklidir.

Bu mücadele araçları neler olabilir?

Bu mücadele araçları arasında, örgütlenmenin her aşamasında işçi eşlerinin,

çocuklarının da birlikte eğitilerek bu mücadeleye çekilmesi ve mücadelenin kitlesel bir hale büründürülmesi sayılabilir.

İşçinin çetelerle karşı karşıya kaldığı durumda zayıf kalan işçinin yanına yeni güçlerin eklenmesiyle güç dengelerinde bir değişiklik sağlanmış olmaktadır.

Sendikaların kendi üyelerini bu işyerlerindeki işçilerin mücadelesine daha fazla destek için seferber etmesi gereklidir. Bu da var olan güçler dengesini mücadele eden işçilerin lehine değiştirecektir. Bugüne kadar bu kaynaklara pek fazla başvurulmamaktadır. Yer yer bu tür dayanışma eylemleri savunulmasına rağmen gerçek anlamda bir katılım sağlanamamaktadır. Çok az sayıda ve çok yüzeysel destekler sunulmaktadır.

Emperyalist tekellerin coğrafyamızdaki işyerlerinde veya bu tekelerin coğrafyamızdaki tedarikçilerinde yapılan örgütlenmelerde Enternasyonal Dayanışmanın sağlanmasında sığlıklar yaşanmaktadır.

Yani bu alanda gerektiği kadar destek sağlanamamaktadır. Bunun için örgütlenmenin daha başında emperyalist tekellerin diğer ülkelerdeki işyerlerinde tabandan ilişkilerin kurulması örgütlenme planının içerisinde olmalı ve bunun gerekleri yapılmalıdır. Bu konuda hem yetersizlikler vardır ve hem de milliyetçi yaklaşımlar vardır. Bu iki etken başarılı bir destek sağlanmasını engellemektedir.

Bu destek üzerinden emperyalist tekellerin teşhir edilmesi mümkündür. Bu teşhir onların coğrafyamızdaki uzantıları üzerinde baskı kurarak örgütlenmeyi kabul etmelerine olanak sağlamaktadır.

Ana işletmelerdeki işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanmasını örgütlemek çok önemli bir silahtır. Bu uzun vadeli bir perspektif olsa da gelecekte mücadeleyi kazanmanın en önemli araçları arasında yer almaktadır.

Bir başka araç ise, işçilerin işyerindeki örgütlenmelerini "ölümüne" savunması için işyeri içerisinde savunma araçlarını yaratmasıdır.

Bu mücadele araçları, örgütlenmelerini dağıtmak isteyen patron-çete bileşkesinin kullandığı tüm caydırıcı araçlardır. Biz patron-çete şebekelerinin kullandıkları şiddet araçlarını burada belirtiyoruz. Yoksa onların şantaj için işçilerin eş ve çocuklarına karşı şiddet tehdidi gibi bizim kesinlikle reddettiğimiz "araç"ları savunmuyoruz.

Örgütlenmenin başından itibaren bu gibi araçlar üzerine çok gizli bir temelde tartışılmalı ve bu gerekli araç-gereçlerin sağlanması ve gizlenmesi sağlanmalıdır.

Mücadelenin kızgın anlarında hangi aracın ne zaman kim tarafından neye karşı kullanılması gerektiğinin alınacak sağlıklı kararlarla uygulamaya konması gerekmektedir.

İşyeri örgütlenmeleri, sınıf mücadelesinin önemli bir alanıdır.

Bu alanda yürütülecek mevzi savaşlarını kazanmasını bilmemiz lazım. Bunun için doğru bir eğitim ve doğru bir örgütlenmeyi sağlamamız gerekmektedir.

Bu mevzi savaşlarını genel olarak kazanmayı öğrenmeden, sınıfı iktidara taşıyacak mücadeleleri vermek mümkün değildir.

Proletarya hep öğrenecek ve sınıf düşmanlarını alt edecektir!

03.01.2007

TÜSİAD – MHP kapışmasının arka planı

Ocak ayının ortalarında MHP ile TÜSİAD arasında televizyon haberlerinin konusu haline gelen ciddi sürtüşmeler yaşandı. Bu sürtüşmenin nedeni halk yığınları tarafından pek fazla algılanamadı, halen de öyle görünüyor.

Türk devletinin koltuk değneği MHP nasıl olmuştu da kendi efendileriyle kapışmak zorunda kalmıştı? Ya da yıllarca MHP'yi koltuk değneği olarak kullanan Türk sermayesi neden MHP ile kapıştı?

Özellikle 60'lı yıllardan beri sermayenin yanında yer alan MHP'nin kızmasının ardında yatan şey TÜSİAD patronlarının arkasında kalmaktır. Efendilerinin gerisinde kalıyorlar... kapitalist gelişmeye ayak uydurmakta zorluk çekiyorlar.

MHP önemli oranda hala milliyetçi, ırkçı faşist siyasi yapısından pek fazla bir değişikliğe gitmemiştir.

Yıllardır bu kronikleşmiş faşist duruşuyla demokrat-devrimci ve komünistlerin karşısında sermayenin eli kanlı korumacıları olan MHP artık kendisine çok fazla ihtiyaç duyulmadığını kavramakta güçlük çekiyor.

Patron örgütü olan TÜSİAD yıllar boyunca bu faşist partiye ihtiyaç duymuştur. Sermayenin devleti de kendi pis işlerini yapmak ve yaptırmak için bu eli kanlı çeteleri görevlendirmiştir ve halen Hrant Dink'in katledilmesinde görüldüğü gibi kullanmaktadır.

Sermayenin ve devletin bir kesimi halen eski yöntemleriyle yönetmeye devam etmek istemektedirler. Onlar her çıkan aykırı sesi susturmak istemektedirler. Korkuyla, gözdağıyla susturamadıklarını fiziki olarak ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Bunun için de halen belli çeteleri, özellikle ırkçı faşist ve islami faşist güçleri kullanmaktadırlar. Bu faşist güçlerin eğitilmesi ve silahlanmasını bizzat devletin belli kurumları üzerine görev olarak almaktadır.

Bu siyaseti güdenler açısından Türk devletinin kırmızı çizgilerinden bir şey değişmemiştir. Kıbrıs sorunu, Ermeni sorunu, Kürt sorunu gibi sorunlar halen tartışılmaz ve tartışılmaması gerekir.

Bu açık faşist kesim bu tavırlarını sürdürürken, burjuvazinin liberal kesimi de denilen diğer kesimi ise artık bu şekliyle devletin idare edilmesinin "çağa" uygun olmadığını, kendi çıkarlarını bu şekildeki bir devlet yapısıyla koruyamayacaklarını düşünmektedirler.

Bunların sözcülüğüne şimdilik TÜSİAD

soyunmuş durumdadır. Her ne kadar AKP'de bu görevi yerine getirmek için kırk takla atıyorsa da TÜSİAD bu işi çok daha kurumsal ve derinlemesine bir politika ile gütmektedir.

MHP'yi ve eski kırmızı çizgicileri kızdıran, çileden çıkaran da budur. Onlara göre TÜSİAD'ın değişmek istemesi de "vatana ihanet"tir. TÜSİAD Ömer Sabancı'nın ağzından şöyle diyor:

"Bundan on yıl önce, 1997 yılı başında, "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri" raporunu kamuoyuna sunarken, TÜSİAD'ın başlıca kaygısı, bir sanayici ve işadamı örgütü olarak, derin ve tartışma yaratacak bir konuyu neden gündemine aldığını anlatabilmekti.

Türkiye'nin gelişmiş ülkeler arasında yerini alması için gerekli ekonomik ve sosyal altyapının kurulması misyonu ile faaliyete geçen, ekonomide serbest piyasa rejiminin benimsenmesinde öncü bir rol üstlenen TÜSİAD'ın, siyaset alanında böylesine kapsamlı bir konuya eğilmesinde üç temel tespit rol oynamıştı:

Bunlardan birincisi, Türkiye'de serbest piyasa ekonomisinin kalıcılığını sağlamak için, toplumsal uzlaşma kanalları açık, geniş katılımlı, çoğulcu demokratik bir siyasal yapının zorunlu olmasıdır.

İkincisi, ekonomik ve siyasi demokrasinin kurumlaşmasının, ancak, ülkenin aydınlık geleceği için demokrasinin tek çıkar yol olduğunu düşünenlerin kesintisiz çabalarıyla mümkün olmasıdır.

Ve üçüncüsü, insanların sistemin kurumlarına veya bütününe olan güvenini kaybetmemek için, sistemin kendini eleştirebilmesi ve kendi çözümünü üretebilmesi gereğidir."

TÜSİAD bu açıklamalarında, serbest piyasa rejiminin bir gereği olarak demokratikleşmeyi savunduğunu; demokratikleşme olmadan eski faşizan yönetim tarzlarıyla serbest piyasa ekonomisinin kalıcılığı için demokratikleşmek zorunda olduklarını görmektedir.

Yani TÜSİAD için 12 Eylül faşizmini işbaşına getirirlerken devleti ve dolayısıyla kapitalist sistemi korumak istiyorlardıysa, bugün de yine amaç için serbest piyasa rejimi dedikleri kapitalist sistemi ve onun devlet düzenini korumaktır.

Bu konuda aslında MHP ile aynı görüştedirler. Fakat bu kapitalist sistemi nasıl koruyacakları noktasında ayrı düşmektedirler.

Yine TÜSİAD açısından bir nokta çok önemli oluyor. O da, insanların sisteme olan güvenlerini kaybetmemesi gerekmektedir. Öyle ya insanlar bu kapitalist sisteme olan güvenlerini kaybederlerse kafalarına başka şeyler takılır... belki de sömürü sistemini tümden ortadan kaldırmak isteyebilirler. O zaman ne TÜSİAD ortada kalır, ne de sömürücü sistemleri. Sorun burada yatmaktadır.

Yani insanlar bu sistemin hırçın, çirkin yüzünü her gün yaşamlarında görürlerse, o zaman sisteme inanç kaybolur. Bundan dolayı kapitalist sistemin kendi eksikliklerini, yanlışlarını görmesi ve kendisini düzeltmesi gerekmektedir. Öyle ya yıllardır inkar edilen Kürtler savaşarak kendilerini kabul ettirdiler ama daha da hoşnut değiller... bu işler vurmakla kırmakla olmuyor. O zaman TÜSİAD'ın düşündüğü gibi devlete bağlılığı pekiştirmek için bazı "reform"lar yapmak lazım. Mesela, anadil Türkçe olarak kalsın ama Kürtler okul-

larda Kürtçe dil eğitimi de alabilsinler. Kıbrıs sorunu AB'nin istediği gibi çözülsün, Ermeni sorunu ve azınlıklar sorunu bilim adamları tarafından incelensin vb.

Bunlar burjuva demokrasicilerinin siyasetidir. Tek hedef sermaye sisteminin devamının sağlanmasıdır. Böyle olunca de dün faşist çetelere ihtiyaç duyduklarında onları kullandılar, bugün de AB'ci yasaları kendileri için cankurtaran simidi olarak görüyorlar. Öyle ya yasaları burjuva demokratik düzenlemeler düzeyine çektiniz mi insanlar memnun olacaklar ve bu sisteme bağlı kalarak yaşayacaklardır. Böylece de kapitalist sömürü sistemi varlığını ilelebet sürdürecek...

Bu hesapta bir yanlışlık olsa da burjuvaların kendi aralarındaki kapışmaları bizim işimizi yapamaya devam etmemiz gerekir. Onların siyaseti bizim perspektiflerimiz temelinde inatçı bir şekilde çalışmamızı gerekli kılmaktadır.

Bizim çalışmalarımız burjuvaların kendi aralarındaki tepişmelerden etkilenmeyecek, tersine bu köhnemiş zorba sistemi bir gün daha erken tarihin karanlıklarına gömmek için tüm olanaklardan yararlanmamızı gerekli kılmaktadır.

Burjuva sisteminin yarattığı ve yaratacağı kimi olanakları kullanmak, gücümüzü daha da büyütmek, sınıfla daha fazla kaynaşmak için kullanmalıyız.

Yoksa bazılarının yaptığı gibi burjuvalar arasında derin farklılıklar keşfederek, onlar arasında tercihlerde bulunmak değildir.

Yine bunlar arasındaki farklılıklar üzerine teoriler üretmek hiç de değildir derdimiz.

Onların amaçları bu kapitalist sistemi değişik araçlarla, yöntemlerle sürdürmektir. Bunu yaparken de bu sistemin nimetlerinden kimin daha fazla nemalanacağıdır aralarındaki kavganın özü.

Bizim kavgamız ise bunların topuna karşı kendi iktidarımızı kurmak, sömürü sistemini yerle bir ederek işçi sınıfının iktidarını kurmaktır.

Sömürüye son vermektir amacımız.

Kapitalist sistemin alternatifi yalnızca ve yalnızca sosyalizmdir.

Orada işçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerindeki baskılar kalkacak, onlar kendi iktidarları koşullarında özgürlüğün tadını tadacaklardır.

Orada yalnızca burjuva sınıf ve katmanların üzerinde bir diktatörlük olacaktır. Bir avuç sömürücü artık kene gibi sömüremeyecek, bu olanak ellerinden sökülüp alınacaktır.

Orada bu keneler de her vatandaş gibi çalışacak, çalışmadan yeme olmayacaktır.

Orada çeteler de olmayacaktır.

Orada proletarya kendi iktidarının sahibi olarak kendi kendini yönetecek ve kendi iktidarını koruyacaktır. Çetelere gerek olmayacaktır.

Burjuvazinin, bu anlamda da TÜSİAD'ın ve benzerlerinin hiç bir önlemi onları acı sonlarından kurtaramayacaktır. Tarihin çarkı ileriye doğru gidiyor... Gelecek kapitalist sisteme karşı gelişiyor... her sistem kendi içinden alternatifini yaratıyor!

Hedef kapitalist sistemi çeteleriyle, sömürücüleriyle tarihin derin karanlıklarına gömmektir!

Yaşasın Sosyalizm!

27 Şubat 2007

Güven Elektrik işçileri örgütlendi

İstanbul, Sefaköy-Papazköprü mevkiinde imalatta bulunan Güven Elektrik Sanayi Mamulleri İmalat ve Tic. Anonim Şirketinde çalışan işçiler örgütlenmelerinde ilk başarıyı sağladılar.

Eskiden Fenerbahçe futbol takımının başkanlığını yapan ve adı bir dizi temiz olmayan işe bulaşan Mehmet Emin Cankurtaran'ın sahibi olduğu Güven Elektrik işyerinde yaklaşık 480 kişi çalışmaktadır.

Bu işyerinde çalışan işçiler daha önce defalarca örgütlenme çalışmaları yürütmüşler ve fakat her defasında değişik sebeplerden dolayı başarısız olmuşlardır.

Bu örgütlenme süreçlerinde metal sektöründe işçilerin baş belası sarı sendika Türk Metal'in de darbesini yemişler. Görüştüğümüz işçilerden bazıları, daha önce imza atarak yaptıkları listeyi Türk Metal'in Bahçelievler şubesine götürdüklerini ve fakat aynı listenin patronun eline geçtiğini söylemektedirler. Bu ihanetin sonucu yüzlerce işçinin Cankurtaran Holding yöneticileri tarafından işten atıldıklarını ve fakat bazı örgütlenme çalışmalarında da kendi deneyimsizliklerinin kurbanı olduklarını belirttiler.

Bu son denemelerinde başarılı olmalarının en temel nedeninin, DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın samimi bir şekilde kendilerine yardımcı olmaları ve doğru yönlendirmeleri olduğunu tespit ediyorlar.

Daha yakın zamana kadar ElektroPak (daha önceleri de Rowenta olarak üretim yapan) olarak üretim yapan şirketin muhtemelen devlete ödeyeceği borçları ödemekten kaçmak için Haziran 2006'da işçilerin büyük çoğunluğunu Güven Elektrik üzerine kaydırdığını ve bu şirketin şaibeli olma ihtimalinin yüksek olduğu belirtilmektedir.

İşçilerin yaptıkları örgütlenme çalışmaları sonucunda 1 Aralık 2006'da gerekli çoğunluk sağlanarak, sendika tarafından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığından çoğunluk tespiti istenmiştir.

Bu süreçte işçilerden hiç kimsenin işten atılmamasının, yapılan çok sayıda örgütlenmeler içerisinde bir ilk olduğunun altı çizilirken, gelecekte ne olacağının

belli olmadığı, bundan dolayı işçilerin kendi içlerindeki birlikteliklerini örmesi gerektiğini belirtmekte yarar var.

İşçilerin yer yer bazı sendika yöneticileri tarafından da mağdur edildikleri bilindiğinde, Güven Elektrik işçisinin öncelikle kendi gücüne güvenmesi gerektiği de tespit edilmelidir.

Bu, işyerinde her bölümde bölüm komitelerinin oluşturulması ve bunların bir birinden gizli tutularak ayrı eğitimlerden geçmesinin bir ön gereklilik olduğu, bundan sonraki süreçte muhtemel işten atmalara karşı şimdiden işyeri komitesinin yapılacak muhtemel eylemler hakkında işçileri eğitmesi, kendisinin yetmediği yerde sendikanın uzmanlarından yararlanması, ya da sosyalistlerin bu çalışmalarda yardımcı olmalarının altı çizilmelidir.

İşçilerin her türlü tehlikeye karşı, en zor mücadele koşullarına kendilerini hazırlaması, muhtemel saldırılar karşısında hazırlıksız yakalanmamaları gerektiği bilince çıkarılmalıdır.

Patron tarafının muhtemel işçi çıkarmaları durumunda, işyeri komitesi durumu iyi değerlendirerek, üretimi yavaşlatma, kantinde yemek boykotu, servislerden inerek protesto eylemleri, fabrikanın giriş kapısı önünde çadır kurarak direnişte bulunma, içeride işçilere saldıran, sendikal örgütlülüğü dağıtmaya çalışan yönetici ve amirlere dönük yaptırımların gizli bir şekilde planlanması dahil olmak üzere hazırlıklar yapılmalıdır.

Biz Bolşevikler bir dizi örgütlenmeden biliyoruz, ki patronlar kolayca pes etmeyeceklerdir. Onlar, bakanlıktan gelecek çoğunluğa itiraz etme, hatta iş koluna itiraz etme gibi bir dizi oyunları oynamaya çalışacaklardır. Bu durumda mücadelenin yaklaşık iki-üç yılı alması muhtemeldir. Böylesi bir durum karşısında kazanmanın yolu, işçilerin birliğinin pekiştirilmesi ve uzun soluklu olmaktır.

İçeriden patron ve adamları tarafından çıkarılacak dedikodulara karşı hazırlıklı olmak ve bu dedikodular boşa çıkarılmak zorunludur.

Bu ama ancak, kendi komitenden ve güvendiğin sendikacılardan duymadığın hiçbir şeye inanma ve güvenme. Başkalarından gelecek her türlü söylemin işçilerin birliğini parçalamaya dönük oyunlar olduğu önceden kabul edilmelidir.

İşçiler arasında yöresel farklılıkları, siyasal farklılıkları, mezhepsel ya da ulusal kimlik konusundaki farklılıkları kullanarak bölme girişimlerinde bulunabilirler. Buna karşın işçiler, şimdiden "işçilerin birliği sermayeyi yenecek", "yaşasın örgütlü mücadelemiz" diyerek ilerlemek zorundadırlar.

Güven Elektrik işçisinin mücadelesi, örgütlü toplum mücadelesinin bir parçasıdır. Bugün ücretli kölelik koşullarında işten atılmayı da göze alarak sendikalarında örgütlenen işçi, yarın "kırıntı istemiyoruz, biz iktidarı istiyoruz" diyerek sosyalizm mücadelesi vereceklerini ve sınıf partisi saflarında örgütleneceklerini biliyoruz.

Bunun kendiliğinden olmayacağını, sınıf bilinçli işçilerin bu mücadeleye taşıyacakları sosyalist bilinç sayesinde bu yönde gelişmelerin olacağını tespit etmemiz lazım.

Yaşasın sosyalizm! Yaşasın sınıfsız, sömürüsüz dünya için mücadelemiz!

Bir okur / 19 Ocak 2007

Burjuvazi gözboyuyor!

Türk Burjuvalarının metalci kesimi işsizliğe çare buldu!

Nedir o?

Esneklik.

Bunun için de "Biz Bize" adlı yayın organlarında "İşsizliğin çözümü ESNEKLİK" demektedirler. Burjuvalarımız bunu Almanya'daki gelişmelere dayanarak iddia etmektedirler.

Orada ne oluyormuş?!

Patronların ağzından dinleyelim:

"Gelişmiş ülkeler istihdam politikalarındaki başarıyı; esnek çalışma yöntemleri uygulayarak sağlıyorlar. Çevresel değişimlere zamanında uyum sağlayarak, işletmelerin kapanmasını ve çalışanların işsiz kalmasını önlüyorlar." (agy. Sayfa 9)

Aslında buna "kılavuzu karga olanın burnu ...tan çıkmaz" fıkrasıyla cevap verebilirdik. Ama bu çok basit olurdu.

Burjuva baylarımız kendi gözlükleriyle de baksalar, yine de gördüklerini değil, görmek istediklerini söyleyerek yalan söylemektedirler.

Öncelikle şunu söylemek lazımdır:

"... çalışanların işsiz kalmasını önlüyorlar." iddiasının tam tersine tüm gelişmiş ülkeler, ki bunların içerisinde Avrupa ülkeleri de vardır, işsizlik azalmıyor, tam tersine sürekli artıyor.

Avrupa'da bu gelişmiş ülkelerin başında Almanya gelmektedir.

Almanya'da federal hükümetin İstatistik Dairesi'nin bu konudaki tüm sahtekâr maharetine rağmen işsizlik hep biraz daha büyümektedir. Artık o aşamaya geldi ki, işsizler bir avro karşılığı köle gibi çalıştırılmaktadır ve işsizlik ödeneğinin uygulanması buna bağlanmaktadır.

Almanya'daki iş ve işçi bulma kurumu giderek devreden çıkarılarak, iş bulma özel şirketlere kaydırılmaktadır. Bu özel şirketler üzerinde pazarlanan işçiler gittikleri işyerlerinde en kötü işleri en düşük ücretler karşılığında gerçekleştirmektedirler.

Burjuva demokratik hakların beşiği de sayılan bu ülkelerde, işçinin sendikalaşma hakkı hasıraltı edilmektedir. Bu konuda Türk iş adamları Alman patronlara örnek olmaktadırlar. Alman patronları giderek 20. yüzyılın başındaki uygulamalarına dönmekte yarışmaktadırlar.

Ama bu kadar gerici önleme rağmen Federal İstatistik Dairesi meslek eğimi gören işsizleri işsiz saymayarak yaptığı araştırmalarda bile, Almanya'da işsizliğin sayısının düşürülemediğini tespit etmektedir. Genel olarak AB ülkelerinde giderek artan bir işsizlik vardır. 30 milyonun üzerinde işsiz insan AB ülkelerinde iş aramaktadır. İş sahibi olanların belli bir bölümü ise patronların baskılarına karşı ne zaman işten atılacaklarını düşünerek kölece boyun eğmektedirler.

İşveren örgütünün verileri çarpıtması

normaldir. Özel iş arayanların sayısı bilinçli olarak yükseltilmektedir. Kapitalist devletler bilerek sosyal alandan çekilmekte ve bu alanı da yine burjuvalar için bir rant kapısı olarak kullandırmaktadırlar.

Bu özel bürolara daha fazla işsizin iş aramak için gelmesi aslında bir çaresizliğin sonucudur. Ama bu hiçbir şekilde işsizliğin azaldığı anlamına gelmiyor.

Aslında patron örgütleri bugün Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da rahatlıkla yapamadıkları bir uygulamanın propagandasını yapmaktadırlar.

Onlar da, fabrikalarda normal işçinin yanında özel aracı şirketlerin daha ucuza çalıştıracakları işçiye abayı yakmışlardır.

Özel istihdam şirketlerinin kalifiye işsizleri

Türk patronlarına ucuza peşkeş çektirmesini istiyorlar ve kendi hükümetlerinin bu alanda daha fazla esneklik temelinde yasaları değiştirmesini istemektedirler.

Meselenin özü budur.

Kalifiye işçi yetiştirmeyen patronların kendi olanaklarıyla kalifiyeleşen işçilerin emeği üzerine konmak istemesi kapitalist baylarımızın ekmeğine yağ sürecektir.

Kapitalistler kendileri kalifiye eleman yetiştirmeli ve bunları istihdam etmelidirler. Devletin meslek okullarında yetiştirdiği meslek lisesi mezunlarının kalifiyeliği yeterli olmamaktadır. Çünkü genel olarak eğitim pratikle birlikte ele alınmamaktadır.

İşte bu sorunu aşmak için de Almanya örneği kullanılmaya çalışılıyor.

Buna ödünç iş ilişkisi ile istihdam da diyorlar. Buna göre özel şirketler bugün işçiyi A fabrikasında çalıştıracak, orada ihtiyaç kalmayınca bu sefer B fabrikasına gönderecekler. İşçinin sosyal yaşamı hiç patronları ilgilendirmemektedir. Yine işçinin bir işte isteyerek çalışıp çalışmadığı da patronları ilgilendirmemektedir. Önemli olan patronun kâr etmesidir... Ötesi onları ilgilendirmiyor.

Kapitalizm insanın doğasına ters bir sistemdir. Tüm edimi sömürü üzerine kuruludur. Kene gibi insanların alınterini sömürür.

Kapitalizm işsizliği doğurmaktadır. İşsizlik kapitalist toplumun bir unsurudur ve onun doğurduğu bir sonuçtur.

Kapitalizm içerisinde işsizlik bitmez. Kapitalizmi ortadan kaldırmadıkça işsizlik de bitmez.

Kapitalist sömürüye ve onun tüm kirli, kötü sonuçlarına karşı çıkanlar sosyalizm için verilen kavganın bayrağı altında birleşmelidirler.

Ya kapitalizm ortadan kaldırılarak, çalışmanın bir zorunluluk olmaktan çıkarılarak, yaşamanın bir sıradan edimi olarak, özgürlüğün bir edimi olarak yaşanılacak, ya da kapitalizmin daha kötü koşulları altında inim inim inlenilecektir.

Başka bir yol yoktur.

Bunun için işçi sınıfının fabrikalarda örgütlenmesi, bolşevik örgütün oralarda yaratılması, giderek tüm fabrikaların kalelerimiz haline getirilmesi kurtuluşun yoludur.

Bu alanda daha fazla çalışmak, daha planlı ve örgütlü çalışmak özgürlük kavgasının mihenk taşıdır.

İşsizliğe Hayır!

Kapitalizme Hayır!

Sosyalizm için Savaş!

BD okuru / 19 Şubat 2007

Bolşevik mücadele olmaksızın, Bolşevik devrim olmaksızın kadınların gerçek kurtuluşu mümkün değildir!

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi burjuvazi iktidarını alaşağı ederek, üreten güçlerin yönettiği, sömürüsüz bir sistem yaratmanın ilk ve gerçek adımını atmıştır.

Burjuvazinin kabusu gerçekleşmiş, işçi sınıfı kendi iktidarını kurarak tüm dünyaya sosyalizmin hayal olmadığını kanıtlamıştır. İnsanca yaşam için kaçınılmaz bir gereklilik olan, herkes yeteneğine, herkes emeğine göre şiarını bayrağına yazmış ve uygulamıştır.

Büyük Sosyalist Ekim Devriminin üzerinden 90 yıl geçmesine rağmen onun yarattığı kazanımları en gelişmiş kapitalist ülkeler bile kazanamamıştır.

Burjuvazi servetine servet katarken, işçi sınıfı her geçen gün daha da yoksullaşıyor ve kazanılmış haklar geri alınıyor, tırpanlanıyor. Emperyalizm halkları birbirine düşüren ve yüzlerce masum insanın ölümüne neden olan savaş çığırtkanlığına devam ediyor.

Emperyalizmin azgınlaştığı, işçi sınıfı hareketininse neredeyse diplere vurduğu böyle bir dönemde Ekim Devriminden bir kez daha öğrenme, Ekim Devriminin yolunu izleme görevimizi bir kez daha hatırlamalıyız.

Ekim Devrimi bir dizi alanda eşi görülmemiş kazanımlar elde etmiştir. Bu büyük kazanımlardan biri de Marksizm-Leninizm'in kadının kurtuluşu sorununa dair teorik siyasi önermelerini siyasi iktidar düzeyinde ilk defa hayata geçirmiş olmasıdır.

Burjuvazinin yıllarca başaramadığını Ekim Devrimi birkaç günde başarmıştır. Devrimin hemen ertesinde komünist partisinin öncülüğünde Sovyet hükümeti kadınların eşitsizliğine dair yasaları kaldırıp, kadın ve erkeğin yasal eşitliğini bir kere de gerçekleştirmiştir.

Devrimden dört gün sonra kadın emeğinin korunması ve annenin korunmasına ilişkin kararname, iki ay sonra da evlilik ve aile ilişkileri ile ilgili kararname ilan edilir.

Komünist partisi (KP) bunun başlangıç olduğunun, zorlu ve gerçek görevin kadının toplumsal yaşamdaki eşitliğinin sağlanması olduğunun farkındadır. KP bu zorlu görevi başarmanın yolunun, kadın kitlelerinin partiye, sosyalizmin inşasına çekilmesinden geçtiğini vurgular.

Kadınların ekonomik alanda eşit olabilmeleri açısından kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi büyük önem taşıyordu.

Fakat devrim öncesi kadınların büyük bölümü okur-yazar bile değildi.

Bu sorunun çözümü için devrimin hemen ardından emekçi kadın kitlelerinin cahilliğine, geriliğine karşı mücadele başlatılmıştır. Bu alandaki ilk adım okur-yazarlığın yaygınlaştırılmasıydı. Her okur-yazar, bir okur-yazar olmayanı yetiştiriyor, sosyalizmin yolu okur-yazar olmaktan geçer vb. şiarlarla KP kadın komisyonları aracılığıyla ciddi kazanımları olan çalışmalar yapmıştır. Kadını ev köleliğinden kurtarmak için aşevleri, çocuk yuvaları, çamaşırhaneler vb. gibi önemli kuruluşlar yaratılmıştır.

Genel çalışma zorunluluğuyla kadının ekonomik bağımlılığı zamanla yok edilmiş, cinsiyete dayalı işbölümüne karşı mücadele verilmiştir. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi bağlamında önemli ilerlemeler kaydedilmiştir. KP eskiden beri erkeğin tekelinde olan sanayi ve iş alanlarını kadınlara açmıştır. Bütün bu vb. çalışmalar hızla ilerlerken, kadın emeğinin korunması, anne ve bebeğin korunmasına büyük önem verilmiştir. Kadınların kadın organizmasına zararlı tüm dallarda çalışması yasaklanmıştır. Doğum öncesi ve sonrası izinleri, emzirme hakları, kadınların çalıştığı tüm işletmelerde kreş ve yuvaların bulunması yasalara konmuştur. Ekim Devrimi daha bir dizi alanda eşi görülmemiş kazanımlara imza atmıştır.

Bugün bu kazanımların kırıntılarını bile yaşayamıyoruz.

Sovyet halkının işsizlik sorununu bırakalım yaşamasını, tanımadığını bilinçte tuttuğumuzda, Türkiye'de 13 milyon 27 bin kadının eve mahkum olduğu gerçeğini gördüğümüzde,kapitalizmininsanyaşamıiçin en temel zorunluluğu bile karşılayamadığını görmekte zorlanmayız. Çalışma fırsatı verilmeyen milyonlarca kadının emeği dört duvar arasında kalıyor, ücretsiz ev köleliğinden öteye gidemiyorlar.

Binlerce ev kölesi kadın atölyelerin, işletmelerin verdiği parça başı işlerlerle, yok denecek kadar ücret karşılığında sömürülüyor.

Üretimin içinde yer alan kadınlarsa bin bir çeşit zorlukla karşılaşıyor, ustabaşlarının ve erkek işçilerin cinsiyetlerine yönelik özel baskısı, zorunlu performans ölçümü, patronların belirlediği kotaya uygun iş çıkarma vb. bir çok zorlukla paydos zili çalıyor. Fakat kadın işçilerin bir çoğu için değil, çünkü onları evde yapılacak bir yığın iş bekliyor. Aslında çalışan kadın da ev köleliğinden kurtulamıyor. Kadınların erkeklerle pratik eşitliği bir tarafa, yasal eşitlik bile sağlanmıyor. Gün geçmiyor, ki töre cinayetleri, kadın katliamları, tecavüzler yaşanmasın. Cinayetler karşısında verilen cezalar öylesine önemsiz ki, hiçbir caydırıcı etkisi yok.

Bu yaşananlar karşısında çaresiz değiliz. Lenin'in deyimiyle buz kırılmış, yol görünmüştür. Biz sınıf bilinçli işçilere düşen görev, kendiliğinden olan sınıfa, kendisi için sınıf olma bilincini taşımaktır. Bizim için işletmelerde, fabrikalarda çalışmamak meydanı sömürücülere bırakmak, sınıfı kendi kaderine terk etmek demektir. Günün temel görevi Bolşevik mücadeledir.

Kadın ve erkek işçilerin gerçek kurtuluşu, bolşevik devrim olmaksızın mümkün değildir!

Şubat 2007

Erkek şovenizmine karşı mücadele edelim!

Erkek egemenliği çok yaygın bir şekilde ve inanılmaz boyutlarda etkisini tüm dünya üzerinde göstermektedir. Gerek gelişmiş emperyalist ülkelerde, gerekse de bağımlı, yarısömürge ülkelerde kadınlar çeşitli biçim ve boyutlarda cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürüye maruz kalmaktadırlar. Yaşadığımız toplum erkek egemen ideolojiyi yaygın bir şekilde devam ettirmektedir.

Erkek egemenliği kaba ve ince biçimde Türkiye–Kuzey Kürdistan'da varlığını sürdürmektedir. Hâlâ Kuzey Kürdistan'da aşiret kanunlarıyla yönetilen ailelerin kararlarıyla töre cinayetleri işlemekte, Ortaçağ cezaları uygulanmaktadır. Cinsiyetçi baskılar kendini her alanda göstermektedir; okulda, işyerinde, sokakta vs. vs.

Dünyanın bütün her yerinde kadınlar ücretsiz ev kölesi, çocuk doğurma makinesi, cinsel obje olarak garanti altına alınmıştır. Kadının en gerekli mesleği de onlara göre budur.

Devletin bir politika aracı olan gözaltında taciz ve tecavüzler yine yoğun bir şekilde sürdürülmektedir. Bu örnekler sadece madalyanın görünen yüzü, bir de görülmeyen yüzü var. Kuşkusuz yaşadığımız toplum erkek egemen burjuva toplumu ve kaçınılmaz bir şekilde bu toplum düzeninden etkileniyoruz.

Bu ideoloji kendini burjuva üzerinde gösterdiği gibi proleter, devrimci çevrelerde de kendini yer yer kaba, yer yer ince erkek şovenizmi olarak göstermektedir. Hala baskıcı bir şekilde devam eden bu egemenlik kabul edilmesi zor olsa da devrimci çevrelerin çok fazla üzerinde durmadığı bir konudur.

Devrimci çevrelerde elbette ki burjuvazinin kadın hakları konusundaki resmi görüşü savunulmuyor. Fakat bunun diğer biçimi olan feodal gelenekler adı altında getirilen, eleştirilen kısıtlamalar gündeme geliyor. "Halkımıza ters düşmemek,

toplum ne der" şeklindeki söylemler çok yaygın bir şekilde devam etmektedir.

Özellikle ailesi ile yaşayan yoldaşlar kendi yaşam tarzlarını kendileri belirlemiyorlar veya içimizdeki kadın yoldaşlara yaklaşım konusunda yer yer tutucu davrananlar oluyor.

Kadın sorunu konusunda tartışma açıldığında eleştiriler ince erkek şovenizmine geldiğinde kimi erkek yoldaşlar gelen eleştirileri hemen feminist eleştiriler olarak değerlendiriyor.

Feminizm düşüncesi elbette ki biz komünistlerin kabul edebileceği ve kadın sorununda gerçek çözüm için alternatif olarak öreceğimiz bir düşünce olmaz. Fakat bu demek değildir ki feministlerle ortak iş yapmayız veya bazı konularda aynı fikirde olamayız. Çeşitli platformlarda birlikte eylemler yapabilir, toplantılar düzenlenebilir vs. Unutulmamalıdır ki kadının özgürleşmesi noktasında feminizm erkek şovenizmden daha ileri bir konumdadır.

Yapılan özel kadın çalışmalarında ve etkinliklerinde hazırlıklar sırasında ve etkinlik sonrasında yapılan değerlendirmelerden çıkan sonuçlar, çoğu zaman eleştiriler tekrar kadın yoldaşlara dönmektedir. Örneğin, kitlelerin az olması, konuların iyi hazırlanıp hazırlanmaması noktasında "kadın arkadaşlar fazla çalışmadı, iyi hazırlık yapılmadı" şeklinde eleştiriler gelebiliyor. Elbette ki öncelikle kadın etkinliklerini kadın yoldaşlar üzerlenmelidir, fakat bu erkek yoldaşların yardımcı olmaması anlamına gelmiyor. Kitleyi getirmeyi, bildiri dağıtımını, döviz pankart yapımı, tartışma konularının araştırılması gibi görevleri erkek yoldaşların da paylaşmaları gerekmektedir.

Kurumlarımızda kolektif bir çalışma sergilemeliyiz. Erkek yoldaşlarımız kadın yoldaşlarımızı mücadele içine itmeli, gelişmelerinde etkili olmalıdırlar. Toplumsal mücadelede kadınlar biraz daha yavaş ilerleyebilirler, toplumun kadın üzerinde biçtiği rolle ilgili olarak. Bunu aşmak için erkek yoldaşlar kadın yoldaşları eğitme, pratik işler vs. noktasında daha fazla destek sunmalıdır, kadın yoldaşların gelişmesi için önü açılmalıdır.

Ama erkek yoldaşların bu çalışmayı doğru bir şekilde yürütebilmeleri için kendilerini siyasi ve pratik olarak sistemli biçimde geliştirmeleri gerekir.

İçimizde olan bir başka eksiklik ise erkek yoldaşların kadın sorunu konusunda kendilerini yeterince geliştirmemeleridir. Bunun ürünü olarak da kendini ince erkek şovenizmle göstermektedir. Örneğin, dernek işlerini paylaşmada, evdeki işleri paylaşmada, duygusal ilişkilerimizde, görev alma noktasında kendini belli etmektedir. Elbette ki diğer çevrelere göre ileri bir konumdayız, fakat ML ideolojimizi sağlamlaştıran her erkek yoldaşın kadın sorununda kendisini eğitmesi, kendisini pratikte değiştirmesi görevidir.

Kadın işçilerin köylülerin gerçek kurtuluşu ezilmişliğinin temeli olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti süpürüp atmaktan geçer.

Devrim olmadan kadın kurtulmaz, kadın olmadan devrim olmaz!

Kahrolsun pederşahi köleci erkek şovenizmi!

Yaşasın komünist kadınların marksist-leninist mücadelesi!

25.12.2006

Vicdani red hakkı…

Coğrafyamızda giderek vicdani redçiler çoğalmaktadır.

Burjuva demokratik gelişmelerin bir yansıması olarak da değerlendirilebilecek olan bu gelişme karşısında bir iki kısa saptama yapmak gerekmektedir.

Çünkü saflarımızda giderek artan işçi gençliğin kafasının bulanıklaşmasına karşı bir bilinç yaratma görevimiz vardır.

En son olarak elimize geçen bir yazıda zorunlu askerliği reddetti diye tutuklanan vicdani retçi Halil Savda'nın Çorlu Askeri Mahkemesinde görülecek davası için kamuoyuna bilgi verilmekte ve burjuva medyanın bu hakkın kullanımına dönük olarak gelen saldırılar karşısında suskun kaldığını belirtmektedirler.

Biz burjuva medyanın, ismi üzerinde burjuvazinin hizmetinde olan bir medya olduğunun bilincinde olarak, bunların burjuvazinin menfaatlerine uygun düşmeyen gelişmeleri bilinçli bir şekilde kamuoyuna aktarmadıklarını, aktarmayacaklarını biliyoruz. Bu tavırları zaten eşyanın tabiatına da uygun düşmektedir.

Bugün Türk burjuvazisinin özellikle şahin kesimi tarafından Güney Kürdistan'a saldırı naraları atıldığı bir dönemde, Lübnan'a, Afganistan'a ve Bosna-Hersek'e asker gönderdikleri ve Ortadoğu'da jandarmalığa soyunma planları olduğu bir dönemde, askere gitmeyi reddeden ve böylece burjuvazinin emrinde başka halklara karşı silah kuşanmak istemeyen az sayıda insanın bu tavırları hakkında kamuoyunda bilginin saklanması burjuvazinin çıkarına olmaktadır. Dolayısıyla Halil Savda ya da başka vicdani retçilerin duruşları hakkında haber yapmalarını beklememek gerekir. Burjuva medya taraflıdır ve burjuvazinin hizmetindedir.

Biz Halil Savda'da dahil az sayıdaki vicdani retçinin tavrını burjuva pasifisti bir tavır olarak değerlendiriyoruz, değerlendirmeliyiz.

Bu tavır aktif karşı duruş tavrı değil, pasif bir şekilde kendilerine yapılmak istenen bir yaptırımı ret tavrıdır.

Bu tavır insani sebeplerle vb. de gösterilmektedir. **Bu tavrı takınanların iyi niyetlerini, tüm baskılara rağmen bu isteklerinde diretmelerini olumlu bir tavır olarak değerlendiriyoruz.**

Bugün burjuvazinin emrinde gönüllü olarak askere giden ve komutanlardan aldıkları her türlü yanlış emirlerin gereğini yaparak haksız savaşın aracı olan gençlerin yanlış duruşları karşısında, vicdani retçilerin tavrını daha olumlu olarak değerlendiririz, değerlendirmeliyiz.

Ama bu yetmez!

Bu burjuva pasifist tavır hangi tür gerekçelerle gerekçelendirilirse gerekçelendirilsin sınıfa verdiği bilinç aktif mücadele ederek savaşın bir uzantısı haline gelmeme tavrı yerine, bir çok yaptırımı baştan göze alan ve ona boyun eğen pasifist bir tavırdır.

Burjuvazinin iktidarı sürdüğü sürece ve bu iktidar sorgulanıp zora dayanan devrimle parçalanmadığı sürece, burjuvazinin askeri gücü olacaktır ve askerlik olacaktır. Askeri kurumlar da olacaktır.

Burjuvazinin düzeni sürdüğü sürece, doğru tavır, askere gitmek ve orada askerlik yapan gençlerin, ki bunların büyük bölümü genç işçi ve genç yoksul köylü kesimidir, doğru temelde eğitilerek devrim için kazanılmasıdır.

Komünistler askere gitmeli ve ordunun içerisinde çalışma yürütmelidirler. 15 aylık askerlik döneminde herkes bulunduğu yerde öncelikle işçi ve yoksul köylü çocuklarını devrim mücadelesine kazanmaya çalışmalıdırlar.

Bunun ortamı vardır.

Her gün baskı altına alınan ve onurları çiğnenen bu gençleri milliyetçiliğin, şovenizmin etkisinden kurtarmak, özel görev ve özel çaba gerektirir.

Askere giden her sınıf bilinçli gencin görevi, savaşa gönderilen bölgelerde ve ülkelerde silahını karşısında gördüğü askere çevirmek değildir. Hayır onlar emir veren komutanlarına karşı silahlarını çevirmelidirler. Bugün koşulları çok zor da olsa, bu görevleri yerine getirmek, sınıf mücadelesinin daha zor koşullar altında sürdürülmesidir ve bu görev yerine getirilmelidir. Birinci dünya savaşında Marksist-Leninistler görevlerini bu şekilde tespit ettiler ve yerine de getirdiler. Bir çok Bolşevik savaş cephesinde kurşuna dizildi. Ama sonuçta devrim ve sosyalizm mücadelesi zaferle taçlandı.

Bu zor görevi yerine getirmeyi akıllarının bir köşesine yerleştiremeyen vicdani retçilerimiz yanlış yapmaktadırlar.

Bizim gençliğe pasifizmi öğütlemek diye bir görevimiz olamaz! Bu pasifist tavır sonuçta, burjuvaziye karşı savaşmamayı, tersine onun yaptırımlarına boyun eğmeyi öngörmektedir. Biz niyetleri tartışmıyoruz. Sonuçta iyi niyetle yola çıkılsa da, varılan nokta budur. Biz bunu yanlış buluyoruz.

Sorunun gelip düğümlendiği nokta, burjuvaziye karşı onun her kurumu içerisinde zor şartlara rağmen örgütlenmek mi, yoksa pasif bir şekilde direnmek mi noktasıdır.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, tabii ki pasif direnişi aktif işbirlikçiliğe karşı olumlu bulur ve destekleriz. Bu anlamda vicdani retçilerin direnişini destekler ve onlara karşı yapılan baskıların da karşısında dururuz.

Ama bu desteğimiz bu tavrın pasifist tavır olduğu, doğrusunun bizzat aktif karşı duruş olduğu, bunun için askere giderek onun içerisinde örgütleme çalışması yaparak onların işine çomak sokmak olduğunu da savunuruz. Esas zor olan bu tavrın gereklerini yerine getirmektir, ama bu yerine getirilmesi gereken onurlu bir görevdir.

Burjuvaziyi tüm kalelerinde teslim alacağız!

Bolşevizmle yüklen, yeneceğiz!

15 Ocak 2007

Din tacirliği ne getirecek?

AKP'nin alevilerle gizli görüşmesinin anlamı nedir?

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hakim ulusun Türk ulusu ve hakim mezhebin sünni mezhebi olduğunu; hakim ulus temsilcilerinin başta Kürt ulusu olmak üzere, Türk olmayan ulus ve azınlık milliyet-leri ezdiğini, horladığını, yok saydığını, onların her türlü haklarını zorbaca elle-rinden aldığını, herkesi Türkleştirmek istediğini, ha keza aynı yöntemlerle başka dinleri ve mezhepleri yok saydığını, herkesi sünnileştirmek istediğini bilmeyen yoktur. Bunun için de hakim sınıfların ellinde TC devletinin ve bu devletin tüm kurumlarının olduğunu bilmeyen yoktur. Bu kurumlardan biri de tam da 'laik' olduğunu söyleyen TC devletinin Diyanet İşleri Başkanlığı'dır (DİB). DİB'in varlığının bile inkârcılığı temsil ettiği bir ülkede, ister ulusal temelde, ister dinsel ya da mezhepsel temelde azınlık haklarından söz etmenin saçmalığı ortadadır.

İşte tam da bu nedenledir ki; kiliselere, sinagoglara, cemevlerine ve bu gibi yerlerde görev yapanlara yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. En son dönemlerde Çayırlı Cemevine ve Hacı Bektaş Veli Kültür Tanıtma Derneği Başkanı Ali Özkan'a yapılan saldırı buna örnektir.

Halkların kardeşliği için herkesle kavgalı olan, dava adamı, Ermeni ulusuna mensup insan hakları mücadelecisi Hrant Dink'in katledilmesi olayı buna örnektir. Bu örnekler daha da çoğaltılabilir. Ancak buna gerek yok. Şimdi tekrar konumuza dönelim:

Basından ve alevi örgütlerinin açıklamalarından; TC devletinin şu anki başbakanı Erdoğan'ın İzmir'de Cem Vakfına bağlı alevi dedeleriyle görüştüğünü öğreniyoruz. Ve ister istemez, 'bu ne ikiyüzlülük' diyoruz! Evet yapılan iki yüzlülüktür; çünkü, tanımayacaksın, kabul etmeyeceksin, yok sayacaksın, hatta yeri gelince Maraş, Çorum, Sivas katliamlarında görüldüğü gibi yok etmeye çalışacaksın ve fakat utanmadan gizli görüşmeler yapıp, onları yönlendirmeye çalışacaksın!

İşte şu an hükümetin ve devletin politikası budur. Alevi kurum ve kuruluşları bu oyunu boşa çıkarma, devletin ve hükümetin yedeği olmadıklarını ispatlama görevine sahiptir. Onlara kendi inançlarını özgürce ve açık bir biçimde icra etme ortamı, maddi ve manevi tüm imkanlardan yararlanma ortamı yaratılmadan, onları çantada keklik gibi kullanmak isteyenlere gereken cevap verilmek zorundadır. Gerçek laik bir ülkede din ve devlet işleri tamamen birbirinden ayrıdır. DİB'i olmaz. Devlet ve hükümet bir dine yada mezhebe ödenek (bütçe) ayırmaz; din, inanç herkesin özel işi olarak görülür.

Gerçek laiklik Kuzey Kürdistan-Türkiye' de sadece ve sadece devrimle kazanılacaktır. Devletten ya da hükümetten bunu beklemek, yada mücadelesiz başka haklar ve özgürlükler vermesini beklemek hayalperest olmakla eşanlamlıdır.

Öyleyse tüm işçi ve emekçiler, hangi ulustan, hangi inançtan olduklarından bağımsız olarak, sınıf mücadelesindeki yerinizi alın; gerici, bağnaz TC devletini Bolşevik devrimle yerle bir edin, geleceğin özgür sosyalist toplumunu yaratın!

19 Şubat 2007

Oportünizm hiç değişmez!

SINIF HAREKETİNİ KÜÇÜMSEME GENEL KARAKTERLERİDİR!

İstanbul indymedia ve Sendika.org'dan Meksika'daki son gelişmeler hakkında bazı bilgiler yayınlandı.

Bu yazıların ikisinde de Oaxaca Halk Meclisi Konseyi olarak adlandıran (İspanyolcada APPO olan) yapılanmanın idareyi devralması iddia edilmektedir. Ama aynı yazı içerisinde de Devlet ve Federal polisin güç kullandığını, isyanı bastırdığını ve APPO liderlerinin tutuklandığını bildiriyorlar.

İndymedia'daki yazıda, "..500 yıldır adalet, eşitlik ve özgürlük için isyanın eksik olmadığı topraklarda yeni bir tarih yazılıyor." diyerek büyük abartılara girilmektedir. Aynı yazının içerisinde, hareketin içerisinde etkin olan öğretmenlerin eğitim şartlarının ve ekonomik durumlarının düzeltilmesi için greve başladıklarını ve Oaxaca Halk Meclisinin de daha fazla demokrasi talebiyle eyleme destek verdiğini açıklamaktadırlar.

Bu içerikte olan taleplerle yürütülen bir mücadele yeni bir tarih yazılımı değildir. Dünyanın çok sayıda ülkesinde verilen ekonomik ve demokratik haklar mücadelesidir ve fazla abartılacak bir yanı yoktur.

Bu haberin içerisinde kendilerinin Meksika'daki eylemler sırasında devlet güçleri tarafından katledilen anarşist gazeteci Brad Will'in katledilmesine karşı yaptıkları eylemde attıkları sloganlarda "İsyan, devrim, anarşi" dediklerini yazmaktadırlar.

Her iki yazıda da Meksika işçi hareketinde olmayan bir karakter yaratılmaya çalışılarak abartıya gidilmektedir.

Yazılarda ortaya konulduğu kadarıyla, bu eylemlerde gerçek anlamda devlet erki hedef alınmamakta, ekonomik ve demokratik talepler çerçevesinde talepler ortaya atılmaktadır. Bu tabii ki olumlu ve bizim de destekleyeceğimiz bir mücadeledir. Ama Hiçbir şekilde abartılacak bir şey yoktur.

Öncelikle iki yazıda da(sendika. org'daki yazı Immanuel Wallerstein, 02.Ocak 2007 tarihlidir) İşçi sınıfının mücadelesinden bahsedilmekten kaçınılmaktadır. Bu konuda hiç bahsedilememektedir.

Tabii ki öğretmenlerin kocaman bir Meksika'da bir şehirde ya da bir bölgede yaptıkları eylemler de sınıf hareketinin bir parçasıdır. Ama bunu sanki Meksika'da ayaklanma ve isyan var şeklinde yorumlayıp sunmak, "aç tavuk kendisini darı ambarında görür" misali, olmayan

bir şeyi varmış gibi kamuoyuna aktararak yanıltmaya hizmet etmektedir.

Ama küçük burjuva siyasi yaklaşımlar her zaman böyle abartılı tavırlar takınmışlardır. Somut durum olduğu gibi ortaya konulmalıdır.

Bunların ortak özellikleri Marksizmden nasiplenmemiş olmalarıdır. Ama Kapitalist sistemin en devrimci gücü işçi sınıfıdır. Marks, proletaryanın kapitalizmin mezar kazıyıcısı olduğunu yazdığında yüz bin kere haklıydı.

Bugün milyonlarca işçi fabrikalarda üretimde bulunmakta ve her gün en barbarca şekilde patronlar tarafından sömürülmektedir.

Bu sömürü ortamında işçi sınıfının devrimci ruhu en direngen şekilde mevcuttur. Asıl olan bu devrimci ruhu örgütlü bir güce dönüştürmektir.

Bu da ancak sınıfın kendi gerçek sınıf partisini yaratmaktan geçmektedir.

Proletaryanın disiplinli bir şekilde üretim içerisinde yer alması, onun disiplinli bir örgütlenme içerisinde yer alarak kapitalist devleti devrimci zorla paramparça etmesinin de en temel gücü olarak ortaya çıkarmıştır.

Tam da bu disiplinli ve devrimci güçten korkan küçük burjuva akımlar kendilerine "Anarşist Komünist İnisiyatif" gibi etiketler takarak komünist harekete zarar vermektedirler.

Anarşizmin komünist bir hareket olmayacağı, Komünist hareketin başından itibaren burjuva devleti paramparça etme ve yerine proletaryanın sınıf iktidarını kurmayı programatik olarak görev koyduğunu biliyoruz.

Her alanda tam teşekküllü örgütlü olan burjuva devleti ortadan kaldırmanın yolunun yalnızca örgütlü olarak Bolşevik bir partide disiplinli çalışma yapmaktan geçtiği yaşanan deneyimlerle de sabittir.

Disiplinli bir örgütlülük yaratılmadan burjuvaziden iktidarın ele geçirilemeyeceği ancak siyasi olarak "kör" olanlar tarafından görülemez.

Burjuva devletinin yıkılabilmesi için de devrimin en temel gücü olan proletarya örgütlenmeden mümkün olamayacağı da deneyimlerle ortadadır.

Hiç kimseden "emir almayacaklarını" her fırsatta söyleyen anarşist baylarımızın, burjuvazinin iktidarı kendiliğinden teslim etmesini ve lütfen proletarya olmadan hiç bir iktidar kurmadan yaşayıp gideceklerini düşlüyorlardır herhalde. Tabii ki tatlı hayaller kurulabilir, ama gerçekleşme şansı olmayan hayallerin de boş olduğunu bilmek gerekir.

İsyan etmek, devrimi yapmak anarşi üzerinden sağlanacak bir şey değildir!

Devrim, devrimci Marksistlerin işidir. Proletarya bu göreve talip esas öznedir. Proletaryayı fabrikalardan örgütlemeden, üretimden gelen gücü kullanmadan, proletaryayı silahlandırıp burjuva ordusunu, burjuva devletini paramparça etmeden "adalet, eşitlik ve özgürlük" ancak hayali kurulabilir bir şeyler olarak kalabilir.

Zaten anarşistlerin devrimci olmadıkları, "Oaxaca'daki devlet destekli şiddet kullanımını reddediyoruz" tespitlerinde de görülebilir. Burjuva devlet zaten serma-

yenin iktidarını korumak için vardır ve burjuva devlet tehlikede olduğunu tespit ettiğinde, elindeki zora dayanan gücünü kullanacaktır. Bunu "reddediyoruz" demek de neyin nesi? Gücün varsa onun şiddet gücüne karşı kendi gücünü kullanırsın; bu gücü yaratamamışsanız o zaman bu gücü hazırlarsınız ve ondan sonra bu savaşımı yürütürsünüz. Hazır olmadan gireceğin her mücadele kaybedilecek bir mücadeledir. Sınıfın parti inşasının birinci aşamasında devrimci mevzilere yerleştirilmesi, pati inşasının ikinci aşamasında kitle eylemlerini örgütlemek ve giderek devletle cephe savaşları yürütmek bu baylarımızın yanında geçtiği bir şey olmasa gerek. Kim size soruyor ki "reddediyor musunuz, yoksa etmiyor musunuz diye?

Burjuva devletin zora dayanan gücüne karşı, proletaryanın üretimden gelen gücünü silahlı örgütlenmesiyle tamamlayarak halkın tümünün proletarya önderliğinde savaşa girmesiyle devrim yapılır. Bu devrim sonucunda da burjuva devlet yıkılarak, proletaryanın iktidarı kurulur. Ancak o koşullarda gerçekten özgürleşme sağlanmış olacaktır.

Ama bu iş küçük burjuvazinin işi değil, onların korkaklığına karşı proletaryanın çelik iradesi ancak bu işin üstesinden gelir.

Meksika'da bir isyan ancak sınıfın silahlı ayaklanmasıyla başarıya ulaşabilir.

Bunun için ama sınıfın, burjuvazinin ve küçük burjuvazinin etkisinden kurtulup, kendisi için bir sınıf durumuna getirilmesi gerekir.

8 Ocak 2007

Kapitalizm mutsuzluk, sosyalizm özgürlüktür!

Kamuoyu Araştırmaları Merkezi'nin (KAMOY) 7 il, 23 ilçe ve 37 kırsal yerleşim biriminde 18 yaş üstü 1044 kadınla yaptığı araştırmada "mutlu musunuz" sorusuna katılımcıların yüzde 42.4'ü "hayır", yüzde 31.6'sı "evet" yanıtını vermiş.(*)

Katılımcıların yüzde 64'ü en önemli sorununun "geçim sıkıntısı" olduğunu dile getirmiştir. Kadınlar diğer on temel sorunları arasında,

-Ev ve çocukların anlayışsızlığı,

-Yorgunluk,

-Şiddet,

-Bazı çağdaş ev eşyalarından yoksunluk,

-Eğitim eksikliği,

-Sokakta ve iş yerlerinde taciz,

-Toplumu yönetenlerin erkek ağırlıklı olması/ayrımcılık,

-Güvensizlik,

-Çeşitli sağlık sorunları,

-Ekonomik bağımlılığı saymışlardır.

Bu araştırmaya katılan kadınların "ge-lecekten umutlu musunuz?" sorusuna verdikleri cevapta yüzde 40.6 oranında "hayır", yüzde 33.7 oranında ise "evet" demişlerdir.

Yine araştırmaya katılan kadınlara

yöneltilen, "Türkiye'de kadına değer veriliyor mu?" sorusuna, kadınların yüzde 60.2'si "hayır" cevabını vermiştir.

Kadınlar Günü gündemiyle (**) toplanan Ankara Sivil Toplum Meclisi'nde konuşan Ankara Ticaret Odası (ATO) başkanı milliyetçi burjuvazinin has temsilcilerinden Sinan Aygün, TÜİK'in yaptığı 2006 iş gücü anketi sonuçlarına göre istihdam edilen nüfusun sadece yüzde 26'sının kadın olduğunu belirtmiştir. Bu oranın 1990'da yüzde 34.1 olduğu konuşma sırasında belirtilmiştir. Bu konuşmada Sinan Aygün, "..ücretli kadınların yüzde 24.5'i, yevmiyelilerin yüzde 95.7'si, kendi hesabına çalışan kadınların yüzde yüzde 90.3'ü, ücretsiz aile işçisi durumundaki kadınların yüzde 98.2'si kayıt dışı çalışıyor" demiştir. Aynı burjuva zat konuşmasında, Türkiye'de kadınların aldıkları ücretin erkeklerin ücretinin yüzde 35.4'ü olduğunu belirtmiştir.

Burjuvalarımızın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününde böyle konuşmaları artık neredeyse adetten sayılmaktadır. Emekçi Kadınlarımızın bu durumda olmasının nedeni nedir sorusuna bu bayların verdiği cevapla bizim cevabımız farklıdır. Biz bu sorunların temel kaynağının, bu burjuvamızın da savunduğu ve tüm gücüyle koruduğu erkek egemen kapitalist düzendir.

Erkek egemenliğinin her alanda hüküm sürdüğü günümüz koşullarında Emekçi kadınlarımızın "mutsuz" olması pek şaşırtıcı bir şey değildir. Toplumun yarısını oluşturan kadınlarımızın hayatın tüm alanlarında dışlanması kapitalist sistemin bir sonucudur. Kapitalist sistemdir kadına değer vermeyen. Kadınların yüzde 60'ı "bize değer verilmiyor" diyorsa sadece bir gerçekliği ifade ediyorlardır. Kadınlarımız evde, sokakta ve iş yerlerinde tacizi önemli bir sorun görüyorsa bu bu erkek egemen sistemin gerçek yansımasıdır. Kadınlarımız aile içi şiddetten dert yansıyorsa bu kapitalist sistemin erkek egemen yüzünün dışavurumudur.

Ücretli kadınların yüzde 24.5'i, yevmiyelilerin yüzde 95.7'si, kendi hesabına çalışan kadınların yüzde yüzde 90.3'ü, ücretsiz aile işçisi durumundaki kadınların yüzde 98.2'si kayıt dışı çalışıyorsa bu erkek egemen kapitalist toplumun sonucudur. Sinan Aygün gibi burjuvaların cepleri daha çabuk ve daha fazla dolsun diyedir. Kayıt dışından nemalananlar kimler sorusuna Sinan Aygün gibi milliyetçiler cevap vermekten kaçınırlar.

Kayıt dışına ucuz mal üretimini kimler veriyor? Emperyalist tekeller ve yerli kapitalist tekeller fason üretimi yaptırmıyorlar mı? Yapılan ucuz ve kaliteli üretim sonucu elde edilen artı-değer kapitalistlerin hesaplarına akıyor. Kadınlarımızın erkeklere ekonomik bağımlılığı tüm diğer bağımlılıkların ana nedeni olmaktadır.

Kadını eve ücretsiz şekilde mahkum eden bu erkek egemen kapitalist sistemdir. Evdeki kadın toplumsal üretime katkı sunmasına rağmen ücretlendirilmemektedir.

Tüm bu olumsuzlukların sonucu ve proletaryanın geri kalan bölümünün zalimane bir şekilde sömürülmesi sonucu gazete kupürleri arasında 25 Türk dolar milyarderinin yer aldığını 10 Mart tarihli gazetelerinde okumak mümkün.

Kadın ve Erkek emekçilerin alın-terinin verilmeyen karşılığının kimlerin cebine aktığı açıkça görülmektedir.

ALTERNATİFSİZ DEĞİLİZ!

Mutsuzluğu sona erdirmenin, sömürü çarkını kırmaktan geçtiği biliniyor.

Bir çok burjuva kalemşörün ve burjuva medyanın tüm uğraşılarına rağmen dünya işçi hareketi ve Kuzey Kürdistan ve Türkiye işçi sınıfının bilincini karartamayacaktır.

Dünya işçi hareketi Paris Komünarlarının kadınlı-erkekli erkek egemen burjuvalara karşı savaşımlarında nasıl savaştıklarını ve eşit bir yaşam yarattıklarını Paris'i kısa bir zaman için kurtardıklarına gösterdiler.

Birinci Dünya Savaşı yılları sonlarında Avrupa'nın bir dizi bölgesinde Sovyet iktidarları kurulduğunda kadın-erkek eşitliği için bir tek yolun işçi ve emekçilerin kendi iktidarlarını kurmaktan geçtiğini gördüler.

Özellikle de burjuvazinin suskunlukla geçiştirmeye çalıştığı Sosyalist Sovyetler Birliği'nde elde edilen kazanımlar bize kadın-erkek eşitliğinin, yüzyıllar boyunca süren kapitalist burjuva egemenliğinin paramparça edilerek, sosyalist iktidarın kurulması koşullarında mümkün olacağını göstermektedir.

Burjuvalarımız ve onların kalemşörleri bizim hafızalarımızın unutkanlığında medet ummaktadırlar. Hayır!

Ekim devrimi ve sonrası gelişmeler sermayenin egemenliğinin yıkılması sonucu emekçi kadınların kendi iktidarları koşullarında çok kısa bir zamanda toplumsal üretim içerisinde nasıl yer aldıklarını, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsal bir sorun olduğunu ve bunun sonucu olarak kreş ve toplumsal mutfak gibi araçların zaman geçirilmeden hızlı bir şekilde inşa edilerek toplumun hizmetine sunulmasıyla kadınlarımızın toplumsal üretim içerisinde yerlerini aldıklarını göstermektedir.

Eğitim sorunu da öyledir. Sosyalist Sovyetler Birliğinde kadınlar da erkekler kadar eğitim olanaklarına kavuşmuşlardır. Bugün bile bunun etkilerini görmek mümkündür.

Dünya Komünist Hareketi içerisinde giderek gelişen ve egemen olan revizyonizmin sosyalizmi tasfiye etmesi ve yeniden kapitalist sisteme evrimlenmesi bu gerçekleri gizleyememektedir.

Tam tersine emekçi kadınların özgürleşmesinin ancak Sosyalizm koşullarında mümkün olduğunu ve bunun için mücadele etmeye değeceğini bizlere göstermiştir.

Ya kapitalist barbarlık içerisinde en barbarca sömürüye boyun eğilerek "mutsuz" olunacak ve bunun üzerine legalistlerimiz yakınıp duracaklar;

ya da yakınmayı bir tarafa bırakarak "mutluluğun" kendi ellerimizde olduğunu görerek, kapitalist erkek egemen sistemi Bolşevik öncü öncülüğünde proleter bir devrimle yıkarak, sosyalizmi kurup mutlu bir toplum yaratacağız!

Yüklen sosyalizmle kazanacağız!

BD okuru
11 Mart 2007

(*) Bu araştırma üzerine günlük Birgün gazetesinin 9 Mart 2007 tarihli sayısında yayınlanan yazıdan yararlandık.

(**) Burjuvazi "Emekçi Kadınlar Günü" demekten korktuğu için "Kadınlar Günü" demekle yetinmektedir; biz onların kavramını kullanmak zorunda kaldık.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 152 • Eylül / Îlon 2006 • Fiyatı: 2 YTL

BOLŞEVİK PARTİZAN'IN ÇİN DEĞERLENDİRMESİ...
OKU, OKUT, İNCELE, TARTIŞ...

BOLŞEVİK PARTİZAN
bolşevizmin sesi...